

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5162/2020
19.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Центра за социјални рад Трговиште, против туженог АА из села ..., чији је пуномоћник Милош Симић, адвокат из ..., ради одређивања мера заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 178/2020 од 14.07.2020. године, у седници одржаној 19.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 178/2020 од 14.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П2 299/19 од 24.01.2020. године, првим ставом изреке, утврђено је да је тужени починио насиље у партнерским односима над емоционалном партнерком ББ из села Другим ставом изреке, одређене су мере заштите од насиља, и туженом је забрањено да контактира и да прилази жртви насиља ББ из села ... и забрањено му је свако даље узнемиравање жртве насиља ББ. Трећим ставом изреке, одлучено је да ће ова мера заштите трајати шест месеци од дана изрицања, са могућношћу даљег продужења док не престану разлози због којих је иста одређена. Четвртим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 3.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 178/2020 од 14.07.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, а у вези члана 403. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број

72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени и ББ су бивши емотивни партнери, који су били у вези две године. Након престанка емотивне заједнице, ББ је туженог у више наврата током 2018. године пријављивала Полицијској управи у Трговишту, као и Центру за социјални рад, јер је њој и њеној малолетној ћерки са непознатих бројева телефона слао увредљиве и претеће поруке, вређао је приликом личних сусрета, затим је отворио лажни профил на фејсбуку на њено име и слао фотографије њеним рођацима и пријатељима, бацао њене компромитујуће фотографије у селу ББ је дана 09.04.2018. године, ПС у Трговишту пријавила ВВ из села ..., са којим је била у емотивној вези пре везе са туженим, да јој са свог мобилног телефона шаље претеће поруке и поруке увредљиве садржине, док је ВВ дана 05.11.2017. године ПС у Трговишту пријавио туженог јер га је преко мобилног телефона вређао, малтретирао и упућивао речи претње. Решењем ОЈТ у Врању Кт 201/18 од 18.04.2018. године, одбачена је кривична пријава ББ поднета против овде туженог због кривичног дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 1), 2) и 4) КЗ, због непостојања основане сумње да је извршио кривично дело за које се гоњење предузима по службеној дужности, а решењем ОЈТ у Врању Кт 357/18 од 14.05.2018. године, одбачена је кривична пријава због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, јер је на основу увида у садржај предметних порука утврђено да су исте увредљиве садржине али да ниједна од њих не садржи употребу претње да ће се напасти на живот и тело оштећене и њој блиског лица.

Код овако утврђеног чињеничног стања, судови основано закључују да описано понашање туженог представља насиље у породици, у смислу члана 197. Породичног закона, па му је побијаном одлуком правилно изречена предложена мера ради заштите од насиља.

Насиље у породици, дефинисано одредбом члана 197. став 1. Породичног закона („Сл. гласник РС“ број 18/05, 72/11 и 6/15), подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, а карактеристични видови насиља (именовани облици насиља), одређени су ставом другим истог члана, уз одређење да се насиљем у породици сматра и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање, које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља).

Из утврђеног чињеничног стања, судови основано закључују да се понашање туженог према ББ карактерише као насилничко и које одступа од уобичајеног понашања у међусобним односима чланова породице (а они су чланови породице на основу чл. 197. став 3. тачка 5. Породичног закона). Испољено понашање туженог угрожава превасходно душевно здравље и спокојство ББ, и код ње ствара осећај неспокојства, узнемирености, несигурности и страха, као и бојазни за сопствени али и живот својих најближих сродника (малолетне ћерке), што оправдава изрицање мера

заштите од насиља предвиђених чланом 198. став 2. тачка 3. и 5. Породичног закона. Наиме, имајући у виду све околности конкретног случаја, изрицање ових мера заштите од насиља у породици неопходно је како би се тужили пружила заштита и обезбедили мир и спокојство за одређени временски период и као таква представља адекватну меру заштите од насиља према утврђеној врсти и обиму насиља.

Супротно ревизијским наводима, околност да тужени није осуђен за кривична дела која су му стављена на терет, не искључује могућност пружања грађанскоправне заштите тужили и по Породичном закону, имајући у виду да је грађанскоправна одговорност шира од кривичноправне одговорности. Ово нарочито ако се има у виду извештај Полицијске станице у Трговишту о поднетим пријавама ББ против туженог. Без утицаја су ревизијски наводи којима се оспорава правилност одлуке првостепеног суда којом је дозвољено враћање у пређашње стање, имајући у виду да је иста била предмет оцене од стране другостепеног суда, који је за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

Суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су неосновани, јер представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

Наводима ревизије којима се истиче да тужени није вршио насиље над ББ, и указује на исказ саслушаног сведока, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић